

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/231/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116210841
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7116210841.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Viktórie Midovej v spore žalobcu: G. A. E. E., M., nar. XX.X.XXXX, bytom v F., F. XX, zastúpený advokátom JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 28, proti žalovanému: J. A. E. R., M., nar. XX.X.XXXX, bytom v F., F.Á. XX, zastúpený ILLEŠ, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, IČO: 52 082 881, o zaplatenie 72.033 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15. mája 2019 sp. zn. 13C/135/2016

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 15. mája 2019 č.k. 13C/135/2016- 224 vo výroku I. v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 46.031,44 € s 5,15% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2014 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 15. mája 2019 č.k. 13C/135/2016- 224 vo výroku I. v časti, v ktorej bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 26.000 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.5.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 15.mája 2019 č.k. 13C/135/2016-224 rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 72.031,44 € s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 46.031,44 € od 1.1.2014 do zaplatenia a s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 26.000 € od 27.5.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti o 2 € a úroku z omeškania žalobu zamietol (II.) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 % (III.).

2. Rozhodol tak na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 72.033,44 EUR spolu s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 1.1.2014 do zaplatenia titulom nevrátenej pôžičky.

3. Žalobca mal žalobu odôvodniť tým, že na základe zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému finančné prostriedky, a to vo výške 92.777,003 EUR dňa 3.4.2008, vo výške 6.000 EUR dňa 20.12.2009, vo výške 5.000 EUR dňa 17.5.2013, vo výške 12.000 EUR dňa 12.7.2013 a vo výške 3.000 EUR dňa 19.7.2013, ktoré bol povinný vrátiť do 31.12.2013 a z ktorých doposiaľ vrátil sumu 46.745,56 EUR, z toho naposledy

čiastku 500 EUR vrátil žalobcovi 9.5.2013. Žalovaný pritom žiadal žalobu voči nemu v celom rozsahu zamietnuť.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie, pričom zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil písomné znenie zmluvy o pôžičke zo dňa 3.4.2008, ktorú ako veriteľ uzavrel s dlžníkom v 1. rade - žalovaným, pričom ako dlžník v 2. rade je uvedený A.. E. R. - syn žalovaného s tým, že uvedenú zmluvu podpísali iba žalobca a žalovaný. Predmetom zmluvy podľa čl. I. bolo poskytnutie veriteľom sumy 2.795.000 Sk (92.777 EUR) dlžníkovi s tým, že podľa bodu II. sa dlžníci zaviazali vrátiť túto sumu do 31.12.2013 podľa časového harmonogramu: rok 2008...400.000 Sk, rok 2009...600.000 Sk, rok 2010...600.000 Sk, rok 2011...600.000 Sk a rok 2012...600.000 Sk. Na písomnom vyhotovení zmluvy o pôžičke je rukou dopísané, že dňa 3.4.2008 bola poskytnutá suma 92.777 EUR, 20.12.2009 suma 6.000 EUR, vrátene k 31.12.2009 18.343,56 EUR potrebné vrátiť 80.433 EUR. Žalobca tvrdil, že žalovaný mu žalovanú sumu splácal na jeho účet v splátkach po 500 EUR, prípadne 1.000 EUR, o čom predložil výpisy zo svojho účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni za obdobie mesiacov január až marec 2013, máj 2013, január a február 2012 a november a december 2011. Súd z výpisov zistil, že uvedené vklady vkladal žalovaný na účet žalobcu. Podľa predložených ďalších výpisov súd zistil, že žalovaný mu poukazoval pravidelné platenie dlhu najprv v slovenských korunách po 30.000 Sk, prípadne 25.000 Sk a neskôr v eurách v sumách 1.000 EUR, 500 EUR, 1.000 EUR, 900 EUR, 800 EUR, 700 EUR a 400 EUR, t.j. za roky 2008 až 2012, ktoré platby žalovaný posielal zo svojho účtu na účet žalobcu.

5. Žalobca vo svojej výpovedi pritom uviedol, že žalovaný je jeho kolegom na Technickej univerzite v Košiciach. V apríli 2008 za ním prišiel žalovaný spolu so svojim synom, ktorý potreboval vrátiť tretej osobe väčšiu časť peňazí. Vzhľadom na dlhoročnú spoluprácu so žalovaným sa žalobca rozhodol, že mu sumu požičia. Išlo o sumu takmer 3 mil. Sk, ktorú vybral zo svojho podnikateľského účtu vo VÚB a.s. K odovzdaniu sumy malo podľa žalobcu dôjsť na pracovisku Technickej univerzity v Košiciach. Po odovzdaní sumy 2.795.000 Sk žalovanému, napísali zmluvu o pôžičke, kde si vzájomne dohodli, koľko v jednotlivých rokoch minimálne vráti žalovaný zo žalovanej sumy s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť celú sumu do 31.12.2013. V roku 2008 mu žalovaný postupne splácal z pôžičky sumy tak, ako vyplývajú z predložených výpisov z účtu vedeného v Slovenskej sporiteľni. V roku 2009 odovzdal 20.12.2009 synovi žalovaného po konzultácii so žalovaným sumu 6.000 EUR, pričom poskytol žalovanému aj ďalšie peniaze, a to 17.5.2013 sumu 5.000 EUR, 12.7.2013 sumu 12.000 EUR a 19.7.2013 sumu 3.000 EUR. Pripustil tiež možnosť, že sumu 92.777 eur neodovzdal žalovanému v deň uzavretia zmluvy o pôžičke, ale asi mesiac predtým, kedy došlo k ich reálnemu odovzdaniu, pretože bol ohrozený život vnučky žalovaného, teda dcéry A.. E. R.C.. Keďže žalovaný tvrdil, že mu peniaze čo najskôr vráti, ale k tomu nedošlo, vyhotovil sám zmluvu o pôžičke, ktorú dal žalovanému na podpis. Vo vzťahu k pôžičke v celkovej výške 26.000 EUR (sumy 6.000 + 5.000 + 12.000 + 3.000) uviedol, že pri reálnom odovzdaní týchto súm žalovanému neboli uzavreté písomné zmluvy o pôžičke a ani dohodnutá lehota z ich splatnosti a bolo dohodnuté, že tieto žalovaný vráti, keď bude mať dostatok peňazí.

6. Žalovaný vo svojej výpovedi mal uviesť, že všetko prebehlo tak, ako uviedol žalobca vo svojej výpovedi pred súdom. Potvrdil, že zmluvu o pôžičke podpísal. Vedel, že jedine žalobca mu bude môcť v danej situácii pomôcť a rovnako potvrdil, že sa dohodli na splátkach mesačne po 1.000 EUR, tak ako mu to dovoľoval jeho príjem zo zamestnania. Pôžičku skutočne po 1.000 EUR žalobcovi splácal. Poslednú splátku uskutočnil v júni 2013. Potvrdil tiež to, že požiadal o poskytnutie ďalších peňazí žalobcu a nepoprel prevzatie ďalších peňazí tak, ako to uvádzal v žalobe žalobca. Takisto vo svojej výpovedi potvrdil, že doba splatnosti pôžičky na základe zmluvy o pôžičke z 3.4.2008 bola dohodnutá na deň 31.12.2013. Následne právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní konanom dňa 1.6.2018 uviedla, že žalovaný pred súdom vypovedal pred stresom a trvala na tom, že žaloba je nedôvodná. Tiež trval na tom, že všetky peniaze, ktoré prevzal, boli určené pre jeho syna, pričom on bol výlučne sprostredkovateľom tejto transakcie.

7. Z výpovede svedka A.. E. R. bolo súdu preukázané, že tento sa zúčastnil stretnutia medzi stranami sporu, kde bola uzatvorená zmluva o pôžičke. Svedok uviedol, že reálne suma 2.795.000 Sk nebola odovzdaná priamo pri podpise pôžičky žalovanému, ale táto bola poskytnutá skôr a na viackrát, napríklad 750.000 Sk pred Vianocami v roku 2007, neskôr suma 600.000 Sk. Podľa svedka došlo len k zosumarizovaniu sumy, ktorá bola žalovanému požičaná. Súd uzavrel, že svedok účelovo tvrdil, že raz boli peniaze odovzdané priamo jemu, raz žalovanému, avšak nevedel uviesť, kedy sa tak stalo, ani sa vyjadriť k tomu, v akej výške peniaze od žalobcu prevzal. Svedok uviedol, že všetky splátky z pôžičky

splácal žalobcovi jeho otec, teda žalovaný. Poukázal na to, že peniaze boli určené pre neho a žalovaný, teda jeho otec, sa len zaručil za to, že tieto finančné prostriedky žalobcovi vráti. Na vrátenie peňazí ho žalobca nevyzýval, tieto otázky si riešili medzi sebou žalobca a žalovaný. Strany sporu i on vedeli, že peniaze sú určené pre neho, hoci zmluvu o pôžičke podpísal jeho otec, teda žalovaný. Súd mal za to, že svedok účelovo tvrdil, že tieto peniaze mal vrátiť on a nie jeho otec.

8. Súd vec právne posúdil podľa ust. §§ 657, 558, 563, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1 veta druhá, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vl. SR č. 87/1995 Z.z.

9. Z vykonaného dokazovania a z výpovede svedka a žalobcu mal súd za to, že k vyplateniu peňazí (faktickému odovzdaniu a prevzatiu pôžičky) zo strany žalobcu, malo dôjsť ešte pred podpisom zmluvy o pôžičke zo dňa 3.4.2008, pričom predmetná zmluva predstavovala len akýsi sumár už poskytnutých finančných prostriedkov. Nie je teda zrejmé, kedy presne malo dôjsť k uzatvoreniu skutočnej zmluvy o pôžičke (žalovaný má za to, že k ústnej zmluve o pôžičke) a tiež k samotnému faktickému odovzdaniu a prevzatiu žalovanej sumy.

10. Žalovaný trval na tom, že zmluva o pôžičke zo dňa 3.4.2008 z týchto dôvodov nie je platná a nemohlo dôjsť k vzniku pôžičky. Žalovaný považoval za právne irelevantný poukaz žalobcu na skutočnosť, že zmluva o pôžičke zo dňa 3.4.2008 bola podpísaná výlučne medzi žalobcom a žalovaným, v dôsledku čoho je údajne dlžníkom výlučne žalovaný. Podľa žalovaného, o poskytnutie pôžičky požiadal žalobcu svedok A. E. R. (syn žalovaného), ktorý bol opakovane prítomný aj pri samotnom odovzdaní peňazí. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca o tom, komu je pôžička určená, od začiatku vedel a bol s tým uzrozumený.

11. Žalovaný opakovane vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku vo výške 46 031,47 EUR a k sume 26 000 EUR uviedol, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, žeby reálne odovzdal nejakú pôžičku vo výške 26 000 EUR žalovanému, čím by došlo k uzavretiu reálnej zmluvy o pôžičke.

12. Obe procesné strany na pojednávaní dňa 17.4.2019 zhodne uviedli, že zmluva o pôžičke zo dňa 3.4.2008 v písomnej forme predstavuje len sumarizáciu súm, ktoré žalobca mal poskytnúť žalovanému.

13. Žalobca nevedel preukázať súdu, kedy prevzal žalovaný jeho výzvu - pokus o zmier zo dňa 19.1.2016. Žalobca potvrdil, že zo sumy 92 777 EUR, ktorá je uvedená v zmluve o pôžičke, mu žalovaný vrátil sumu 46 745,56 EUR, ktorú započítal do tejto pôžičky a žaluje len rozdiel medzi týmito sumami, teda sumu 46 031,44 EUR a zároveň aj sumy poskytnuté bez uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke, ktoré poskytol žalovanému spolu v sume 26 000 EUR.

14. Potom, čo súd prvej inštancie v bodoch 50. až 52. podal všeobecnú charakteristiku zmluvy o pôžičke, uviedol, že nespornou skutočnosťou v konaní je, čo tiež obe procesné strany potvrdili, že nedošlo k reálnemu odovzdaniu sumy 2.795.000 Sk žalobcom ako veriteľom, žalovanému ako dlžníkovi dňa 3.4.2008, kedy bola vyhotovená písomná zmluva o pôžičke na túto sumu.

15. Súd dospel k záveru, že zmluva o pôžičke, uzavretá medzi stranami sporu dňa 3.4.2008 je neplatná, pretože nedošlo k reálnemu odovzdaniu sumy uvedenej v predmetnej zmluve. V danom prípade tento právny úkon súd vyhodnotil ako tzv. dlžobný úpis, ktorým žalovaný potvrdil, že mu žalobca ako veriteľ požičal sumu 2.795.000 Sk. K tejto skutočnosti uviedol, že obe procesné strany potvrdili, že k odovzdaniu tejto sumy uvedenej v zmluve o pôžičke došlo ešte pred podpisom zmluvy o pôžičke v niekoľkých častiach niekoľkokrát, pričom tieto sumy si požičal žalovaný od žalobcu a hoci boli určené pre syna žalovaného A. E. R., povinnosť vrátiť dlh mal žalovaný. Vyplýva to jednak z uznania dlhu /dlžobného úpisu/, ale aj z výpovede žalovaného pred súdom, kde potvrdil, že všetky skutočnosti uvedené v žalobe prebehli tak, ako sú v žalobe uvedené. Neskôr účelovo zmenil žalovaný výpoveď, že vypovedal pred súdom pod stresom. To, že sa žalovaný skutočne tieto peniaze zaviazal vrátiť ako dlžník veriteľovi, t.j. žalobcovi, vyplýva aj z výpisov z účtu predložených žalobcom, z ktorých vyplýva, že žalovaný splácal poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi ako svojmu veriteľovi v rôznych finančných čiastkach, pričom poslednú platbu uskutočnil v júni 2013.

16. Vychádzal tiež z nespornej skutočnosti, ktorú potvrdili strany sporu, a to, že z tejto sumy 92.777 EUR žalovaný už vrátil žalobcovi sumu 46.745,56 EUR, teda zvyšok tejto sumy súd vyčíslil vo výške 46.031,44 EUR.

17. Mal ďalej za to, že lehota splatnosti tejto sumy bola v neplatnej zmluve o pôžičke uvedená do 31.12.2013, pretože časový harmonogram tejto zmluvy bol len tzv. rámcom, koľko peňazí by mal žalovaný splatiť. Súd mal za to, že týmto dlžobným úpisom žalovaný uznal výšku požičaných finančných prostriedkov od žalobcu, čím došlo k začatiu plynutia 10-ročnej premlčacej lehoty, uvedenej v Občianskom zákonníku, a preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že táto suma vo výške 46.031,44 EUR je premlčaná.

18. Predmetom žaloby bola aj ďalšia časť finančných prostriedkov požičaná žalobcom žalovanému vo výške 26.000 EUR, ktoré mu požičal vo výške 6.000 EUR dňa 20.12.2009, dňa 17.5.2013 vo výške 5.000 EUR, 12.7.2013 vo výške 12.000 EUR a 19.7.2013 vo výške 3.000 EUR. Žalovaný okrem vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k tejto časti žalovanej sumy tvrdil, že k reálnemu odovzdaniu požadovanej čiastky žalobcom žalovanému nedošlo, pričom však žalovaný uznal sám vo svojej výpovedi, že tieto peniaze prevzal od žalovaného v tých dňoch a v takých sumách, ako sa uvádzajú v žalobe.

19. Pri sume 26.000 EUR, teda pri jednotlivých čiastkových sumách, nebola dohodnutá lehota splatnosti, a preto súd mal za to, že žalobca prvýkrát vyzval písomne dňa 19.1.2016 žalovaného, aby mu v lehote 15 dní od prevzatia tejto výzvy zaplatil žalovanú istinu, avšak nepreukázal deň, kedy túto výzvu prevzal žalovaný. Preto súd vychádzal pri určení dňa splatnosti sumy 26.000 EUR z ust. § 563 Občianskeho zákonníka a považoval za výzvu na plnenie prevzatie žaloby žalovaným, ktorý prevzal žalobu dňa 25.5.2016, a preto pokiaľ nezačal plniť ani nasledujúci deň, od 27.5.2016 sa dostal s úhradou tejto sumy do omeškania. Z týchto dôvodov ani suma 26.000 EUR nie je premlčaná a námietka premlčania nie je dôvodná.

20. Súd považoval výpoveď svedka A.. R. za nedôveryhodnú vzhľadom na príbuzenský pomer k žalovanému i k tomu, že rozporuplne vypovedal ohľadom prevzatia pôžičky, ohľadom splácania pôžičky, nevedel sa vyjadriť kedy a v akých sumách mal preberať túto pôžičku on. Ďalej mal za to, že hoci finančné prostriedky prevzal žalovaný a mali byť použité pre jeho syna, reálne zmluvy o pôžičke uzavrel žalovaný so žalobcom ústnou formou tým, že prevzal tieto sumy od žalobcu, čo potvrdil aj vo svojej prvej výpovedi pred súdom. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 72.031,44 EUR, žalobu v časti o 2 EUR zamietol z dôvodu, že žalobca žiadal priznať sumu 72.033,44 EUR, avšak rozdiel medzi požičanými a vrátenými peniazmi zo strany žalovaného je 72.031,44 EUR a nie požadovaná suma 72.033,44 EUR.

21. Priznané úroky z omeškania odôvodnil poukazom na dohodu v tzv. dlžnom úpise zo dňa 3.4.2008, na základe čoho tieto zo sumu 46.031,44 EUR priznal od 1.1.2014, kedy bola výška úroku z omeškania 5,15% ročne. Vo vzťahu k priznanej čiastke 26.000 EUR súd priznal žalobcovi 5% ročný úrok z omeškania od 27.5.2016, od ktorého dátumu sa žalovaný s úhradou tejto čiastky dostal do omeškania. Z uvedeného súdu súd v prevyšujúcej časti žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania zamietol.

22. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal plný úspech okrem sumy 2 EUR, náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100%.

23. Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie proti výrokom I. a III. z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne, prípadne predmetný rozsudok zruší a vráti na ďalšie konanie.

24. Odvolateľ v prvom rade poukázal na to, že zmluva o pôžičke zo dňa 3.4.2008 nie je platná, pretože k odovzdaniu a prevzatiu predmetu pôžičky došlo ešte predtým, ako došlo k spísaniu písomnej zmluvy o pôžičke a z uvedeného dôvodu na základe tejto zmluvy nemohlo dôjsť k reálnemu odovzdaniu a prevzatiu žalovanej sumy, t.j. nemohlo dôjsť k vzniku pôžičky. Dôvodil, že zmluva o pôžičke ako reálny kontakt vyžaduje okrem samotného uzatvorenia zmluvy o pôžičke tiež odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi a až splnením týchto podmienok vzniká dlžníkovi záväzok vrátiť veriteľovi pôžičku, teda to, čo mu zo strany veriteľa bolo požičané. Pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke

je podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov preto rozhodujúcim zistenie, či došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky dlžníkovi, t.j., či veriteľ skutočne odovzdal peniaze v ním uvedenej výške dlžníkovi. Pokiaľ ku skutočnému odovzdaniu predmetu pôžičky dlžníkovi nedošlo, nemožno zmluvu o pôžičke považovať za platnú (porovnaj rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/325/2009 zo dňa 30.6.2010). Inak povedané zo súdnej praxe vyplýva, že ak došlo len k dohode zmluvných strán o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ale k odovzdaniu predmetu pôžičky nedošlo, nemožno sa s úspechom domáhať, aby veriteľ plnil z titulu zmluvy o pôžičke, pretože zmluva nevznikla (rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/238/2010 zo dňa 21.3.2012). Pre vznik zmluvy nie je teda podstatné, kedy došlo k podpísaniu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo ku predmetu zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky.

25. S odkazom na uvedené súd prvej inštancie síce správne dôvodí, že písomná zmluva o pôžičke je neplatná, avšak nijakým spôsobom neuvádza, ako dospel k záveru, že v uvedenom prípade bola uzatvorená ústna zmluva o pôžičke (pôžičkách) medzi žalobcom a žalovaným, pričom z vykonaného dokazovania len vyplýva, že dňa 3.4.2008 bola medzi žalobcom a veriteľom a žalovaným ako dlžníkom v 1. rade a synom žalovaného A.. E. R. ako dlžníkom v 2. rade uzatvorená písomná zmluva o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky v sume 92.777,03 EUR a dohoda o splátkovom kalendári a tiež to, že k odovzdaniu a prevzatiu predmetu pôžičky došlo ešte predtým, ako došlo k spísaniu písomnej zmluvy o pôžičke dňa 3.4.2008. Z tohto dôvodu nemohlo pre nesplnenie vyššie uvedených zákonných podmienok dôjsť k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, a tiež k vzniku pôžičky.

26. Namietal, že súd prvej inštancie sa v priebehu súdneho konania vôbec nezaoberal otázkou platnosti ústnej zmluvy o pôžičke (pôžička) uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, predmetom ktorej malo byť poskytnutie pôžičky v žalovanej sume žalovanému. Nekonkretizuje ani neodôvodňuje v akej výške, kedy a akým spôsobom malo dôjsť k prevzatiu poskytnutej pôžičky žalovaným a ani neuvádza skutočnosť, či k prevzatiu finančných prostriedkov došlo naraz alebo postupne, t.j. či bolo uzavretých viacero zmlúv o pôžičke v ústnej forme. V tejto súvislosti preto namietal arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie svoj právny záver nezodôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy.

27. Ďalej mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože žalobca túto skutočnosť v priebehu konania relevantným spôsobom nepreukázal, nepredložil žiadne relevantné dôkazy, a teda nijakým spôsobom nepreukazoval a nepreukázal platnosť uzatvorenia ústnej zmluvy o pôžičke (pôžička). Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a tiež nesprávne aplikoval právnu normu, a to ust. § 657 OZ, v dôsledku čoho je tiež naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

28. Tiež mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že predmetná písomná zmluva o pôžičke predstavovala tzv. dlhý úpis, nakoľko súd sa v priebehu konania vôbec nezaoberal otázkou, či zmluvu o pôžičke možno považovať za tzv. dlžobný úpis a či s ňou ako tzv. dlžobným úpisom môžu byť spojené účinky uznania dlhu. Mal preto za to, že sa nemožno stotožniť s názorom súdu o tom, že pokiaľ predmetnú zmluvu súd považuje za tzv. dlžobný úpis, ktorým žalovaným uzná dlh, v dôsledku toho začala plynúť nová 10-ročná premlčacia lehota. Takisto sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pôžička poskytnutá žalobcom žalovanému v sume 46.031,47 EUR na základe ústnej zmluvy a následne v sume 26.000 EUR na základe ústnej zmluvy je platná.

29. Uviedol, že základným zákonným predpokladom pre prípustnosť platnosti právneho úkonu ako uznania dlhu a vyvolania účinkov, ktoré zákon spája s riadnym uznaním dlhu, je podľa § 558 OZ po a/ písomnosť, b/ záväzok dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, c/ pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Podľa § 40 ods. 1 OZ právny úkon, ktorý nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný. Z uvedeného bezpochyby vyplýva, že je potrebné okrem iného skúmať pri uznaní dlhu, či z uskutočneného právneho úkonu uznania dlhu, prípadne viacerých dlhov (tzv. viacerých pôžičiek) možno jednoznačne určiť, ktoré jednotlivé dlhy dlžník čo do dôvodu a výšky uznáva. Ak vo vykonanom právnom úkone uznania dlhu chýba určitosť dôvodu dlhu a určitosť záväzku zaplatiť určitý dlh, potom je právny úkon uznania záväzku neplatný pre jeho neurčitosť (neurčitosť dôvodu dlhu) podľa § 558 OZ v nadväznosti na § 37 ods. 1 OZ. Ak teda existuje viac dlhov vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v právnom úkone uznania dlhu jednoznačne určiť, ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky dlžník

uznáva a ktoré jednotlivé dlhy čo do dôvodu a výšky sľubuje zaplatiť. Iba v takom prípade je splnená podmienka určitosť úkonu.

30. S odkazom na uvedené bol názoru, že písomnú zmluvu o pôžičke z 3.4.2008 nemožno posúdiť ako tzv. dlžobný úpis a tiež ako relevantné uznanie dlhu s vplyvom na dĺžku premlčacej doby. Tiež mal za to, že ak by tento úkon predstavoval uznanie dlhu, bol by v nadväznosti na § 37 ods. 1 OZ a § 558 OZ neplatným právnym úkonom pre neurčitosť záväzku dlžníka, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a aj výšky, pretože dlh sa skladal z viacerých dlhov (z vykonaného dokazovania vyplýva, že k faktickému odovzdaniu a prevzatíu predmetu pôžičky vo výške 92.777 EUR došlo ešte pred uzatvorením písomnej zmluvy o pôžičke z 3.4.2008 a tiež, že reálne zmluvy o pôžičke boli uzatvorené ústnou formou postupne) a v písomnom právnym úkone zo dňa 3.4.2008 je uvedený jeden dlh vo výške 2.795.000 Sk, pričom ďalšie dlhy spolu vo výške 26.000 EUR, ktoré sú medzi žalobcom a žalovaným sporné, v ňom absentujú, rovnako ako aj vlastnoručný podpis žalovaného. Vyjadril v tejto súvislosti tiež názor, že podmienka určitosť musí byť vyjadrená už v písomnom právnym úkone a nemôže byť dokazovaná ústnym spôsobom, resp. inými dôkazmi.

31. Mal teda za to, že žalobca nepreukázal ani platnosť primárneho právneho úkonu ústnej zmluvy o pôžičke (pôžička), ani vznik právneho úkonu pôžičky (pôžičiek) reálnym odovzdaním pôžičky (pôžičiek), ani uzavretie platného akcesorického právneho úkonu uznania dlhu podľa § 558 OZ, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť ani k presunu dôkazného bremena na žalovaného. Taktiež nemožno ani písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 3.4.2008 posudzovať ako tzv. dlžný úpis (uznanie dlhu) s vplyvom na dĺžku premlčacej lehoty. Mal za to, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či sa v prípade písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 3.4.2008 jednalo tzv. dlžobný úpis, resp. uznanie dlhu.

32. Opätovne namietal pasívnu legitímáciu spore, nakoľko zo strany žalobcu nebolo preukázané, že pôžička bola poskytnutá žalovanému, ale z vykonaného dokazovania, z výpovedí procesných strán a tiež z výpovede svedka A.. E. R. jednoznačne vyplýva, že pôžička bola určená svedkovi A.. E. R., synovi žalovaného a žalovaný v uvedenom zmluvnom vzťahu vystupoval výlučne ako sprostredkovateľ, resp. osoba, ktorej žalobca dôveroval, s ktorou pracoval a ktorá predstavovala len formu garancie za splatenie pôžičky poskytnutej A.. E. R.. Poukaz žalobcu na skutočnosť, že zmluva o pôžičke z 3.4.2008 bola podpísaná výlučne medzi žalobcom a žalovaným, v dôsledku čoho sa údajne dlžníkom stal výlučne žalovaný, považoval za právne irelevantný, pretože zmluva o pôžičke z 3.4.2008 bola označená ako neplatný právny úkon; o poskytnutí pôžičky požiadal žalobcu svedok A.. E. R., ktorý opakovane bol prítomný aj pri samotnom odovzdaní a prevzatí peňazí. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca o tom, komu je pôžička určená, od začiatku vedel, bol s tým uzročený.

33. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že k odovzdaniu a prevzatíu časti finančných prostriedkov došlo ešte pred uzavretím zmluvy o pôžičke, konkrétne k odovzdaniu a k prevzatíu časti finančných prostriedkov v sume 750.000 Sk zo strany žalobcu malo dôjsť už v období decembra roku 2007, pričom tieto peniaze mali byť odovzdané priamo synovi žalovaného a následne malo dôjsť k odovzdaniu a prevzatíu ďalšej časti finančných prostriedkov vo výške 600.000 Sk v období december roku 2007 a následne v období od januára do apríla 2008, tiež k odovzdaniu a prevzatíu ďalších finančných prostriedkov v bližšie nešpecifikovaných sumách, ktoré boli v časti odovzdané synovi žalovaného a v časti priamo žalovanému ako sprostredkovateľovi, ktorý ich po prevzatí odovzdal synovi. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že k faktickému odovzdaniu a prevzatíu predmetu pôžičky došlo ešte pred spísaním a podpísaním písomnej zmluvy z 3.4.2008, v dôsledku čoho vyššie uvedená zmluva predstavovala len akýsi sumár už poskytnutých finančných prostriedkov. Nie je teda zrejme, že kedy presne malo dôjsť k uzavretiu skutočnej zmluvy (podľa názoru odvolateľa v ústnej forme) a tiež k reálnemu odovzdaniu a prevzatíu žalovanej sumy, t.j. pred alebo po uzatvorení zmluvy o pôžičke, nakoľko žalobca uvedené skutočnosti nijakým spôsobom nepreukázal.

34. Upriamil pozornosť na to, že opakovane v priebehu súdneho konania vzniesol námietku premlčania vychádzajúc z toho, že pokiaľ v zmysle čl. II Zmluvy o pôžičke z 3.4.2008 bolo dohodnuté plnenie v splátkach a splatnosť poslednej splátky bola dohodnutá v roku 2012, teda premlčacia doba poslednej splátky uplynula najneskôr 31.12.2015, pričom žaloba bola žalobcom podaná až dňa 16.5.2016. Mal tiež za to, že ostatné splátky pôžičky sa v zmysle uvedenej zmluvy premlčali ešte pred 31.12.2015. Navyše, pokiaľ by sme vychádzali z tvrdenia súdu prvej inštancie o tom, že písomná zmluva z 3.4.2008 je neplatná a reálnu zmluvu o pôžičke (pôžička) uzatvorili žalobca a žalovaný ústnou formou ešte pred uzatvorením

písomnej zmluvy o pôžičke z 3.4.2008, potom všeobecná trojročná premlčacia doba pôžičky uplynula s najvyššou mierou pravdepodobnosti ešte skôr ako 31.12.2015, pričom žaloba bola žalobcom podaná až dňa 16.5.2016. Mal preto za to, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval právnu normu, a to ust. § 110 ods. 1 veta druhá OZ, a tým je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

35. K nároku uplatnenému vo výške 26.000 EUR uviedol, že žalobca k uplatnenému nároku nepredložil žiadne dôkazy a relevantným spôsobom nepreukázal faktické odovzdanie predmetu údajnej pôžičky vo výške 26.000 EUR žalovanému. Navyše uplatňovaný nárok nevyplýva ani z písomnej zmluvy o pôžičke z 3.4.2008, nakoľko záznam o údajnom poskytnutí sumy len vo výške 6.000 EUR je rukou napísaný v dolnej časti zmluvy, pričom absentujú podpisy zmluvných strán. Rovnako absentuje akýkoľvek záznam o údajnom poskytnutí sumy spolu vo výške 20.000 EUR. V uvedenom prípade teda neboli splnené všetky zákonné podmienky na platné uzavretie zmluvy o pôžičke v súlade s ust. § 657 a nasl. OZ pre vznik pôžičky, resp. pôžičiek spolu vo výške 26.000 EUR. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, nakoľko relevantným spôsobom nepreukázal faktické odovzdanie žalovanej sumy vo výške 6.000 EUR dňa 20.12.2009, vo výške 5.000 EUR dňa 17.5.2013, vo výške 12.000 EUR dňa 12.7.2013 a vo výške 3.000 EUR. Aj v tejto časti namieťa arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, pričom súd vychádzal výlučne z tvrdení žalobcu a nezohľadňoval tiež výsluch svedka A.. E. R.. Navyše súd bez dostatočného odôvodnenia v odôvodnení rozsudku uviedol, že výpoveď svedka považuje za nedôveryhodnú, pričom poukázal na údajnú rozporupnosť a účelnosť jeho výpovede bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia. Mal preto za to, že je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

36. V tomto kontexte skutočnosť, že súd svoj právny záver neodôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy, považuje rozsudok za arbitrárny, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť. Nedostatok jasného, zrozumiteľného, vyčerpávajúceho a presvedčivého súdneho rozhodnutia je podľa judikatúry porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Je preto daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko súd neuviedol vyhodnotenie dôkazov v odôvodnení rozsudku a tiež nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov.

37. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné, zmätočné a zavádzajúce, na základe čoho navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok potvrdiť. Zdôraznil, že žalobca aj samotný žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní potvrdili, že žalobca požičal žalovanému žalovanú sumu, a že skutočne došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanému. Táto skutočnosť po výpovediach sporových strán nebola sporná, lebo išlo o zhodné tvrdenia, a preto v súlade s § 151 ods. 1 CSP súd musel z toho v rozhodnutí vychádzať. Žalovaný vo svojej výpovedi vôbec nerozporoval, ani nenamietal skutočnosť, že prevzal finančné prostriedky od žalobcu, že išlo o pôžičku a že pôžičku splácal. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, podľa ktorého žalobca nepreukázal reálne odovzdanie finančných prostriedkov vo výške 2.795.000 Sk. Mal za to, že takéto tvrdenie v odvolaní je nepravdivé a v rozpore s výpoveďou samotného žalovaného, ktorý prevzatie finančných prostriedkov v plnej výške potvrdil, ktorý súčasne potvrdil aj výšku dlhu, teda potvrdil to, že dlhuje žalobcovi ešte tú čiastku, ktorú žalobca vymáha predmetnou žalobou, a preto na tieto skutočnosti žalovaný v odvolaní opomína a zavádza. Dôkazom prevzatia finančných prostriedkov je tiež to, že žalovaný časť pôžičky vrátil v mesačných splátkach, ktoré splácal do roku 2013. Pokiaľ by si žalovaný finančné prostriedky nepožičal, a ak by ich nebol reálne prevzal, prečo by ich potom vracal. Tieto skutočnosti tvrdené žalovaným v odvolaní sú v priamom rozpore s tým, čo tvrdil na pojednávaní a v priamom rozpore s jeho faktickým postupom, teda so splácaním dlhu. Vo vzťahu k listine označenej ako zmluva o pôžičke z 3.4.2008 uviedol, že na pojednávaní strany sporu zhodne uviedli, že táto listina bola podpísaná až následne potom, ako žalobca peniaze odovzdal žalovanému. Navyše sporové strany uviedli aj dôvod, že k spísaniu tejto listiny došlo preto, lebo žalovaný peniaze nevrátil v lehote, ako sľúbil a obaja túto listinu chápali ako niečo formálne, aby bolo jasné, aká suma bola požičaná a aby bolo zrejmé, že žalovaný má finančné prostriedky vrátiť do 31.12.2013, teda skutočne medzi nimi išlo o dlžobný úpis, uznanie záväzku. Táto skutočnosť je zrejماً aj zo samotných výpovedí sporových strán a tiež zo samotnej predmetnej listiny, kde sa uvádza poskytnutie sumy vo výške 2.795.000 Sk, teda nie, že veriteľ poskytne, ale, že už poskytol a tiež záväzok vrátiť uvedenú sumu do 31.12.2013. Podotkol, že zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou, ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na jeho účet alebo odovzdaním krátkou cestou. Od zmluvy o pôžičke treba odlíšiť tzv. dlžobný úpis, ktorým dlžník písomne potvrdzuje, že dlhuje veriteľovi určitú sumu a tento môže byť vydaný aj po uzavretí zmluvy a môžu byť s ním spojené i účinky uznania

dlhu. Jeho existencia uľahčuje veriteľovi procesnú situáciu v tom, že dôkazné bremeno ohľadne dlhu v tej výške, na akú vyznieva dlžobný úpis, prechádza z veriteľa na dlžníka (rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo 55/98).

38. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, pokiaľ ide o sumu 46.031,47 EUR mal za to, že súd sa touto otázkou riadne vysporiadal, a to po právnej, aj skutkovej stránke. Navyše uviedol, že strany si dohodli splatnosť dlhu k 31.12.2013 a dohoda o tomto dátume vyplýva tiež z výpovede oboch sporových strán a tiež zo samotnej listiny z 3.4.2008. Opätovne poukázal na výpoveď žalovaného, v ktorej uviedol: „súhlasím s tým, čo povedal žalobca vo svojej výpovedi. Všetko prebehlo tak, ako to on povedal.“ Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalovanú sumu v plnej výške uznal, takúto sumu prevzal a nevrátil žalobcovi. Žalovaný nepoprel ani to, že sa písomne zaviazal vrátiť celý dlh do 31.12.2013.

39. Vo vzťahu k poskytnutej pôžičke spolu vo výške 26.000 EUR poukázal na to, že žalovaný zavádzajúco a nepravdivo v odvolaní (bod 32 a nasl.) uvádza, že žalobca nepreukázal prevzatie peňažných prostriedkov. Samotný žalovaný však vo svojej výpovedi uviedol: „Súhlasím aj s tým, že som požiadal o ďalšie peniaze... Nepopieram prebratie ďalších peňazí tak, ako to uvádza v žalobe žalobca.“ Teda žalovaný potvrdil prevzatie aj týchto finančných prostriedkov. Teda po výpovedi žalobcu a žalovaného v konaní nebolo sporné prevzatie týchto súm. Žalovaný opomína § 151 ods. 1 CSP, pokiaľ žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že žalobca žalovanému požičal finančné prostriedky, pokiaľ žalovaný nepoprel výšku požičaných finančných prostriedkov, ani výšku dlhu, tak tieto skutkové tvrdenia sa považujú za nesporné. Tvrdenia žalovaného v bode 32, 33 a 34 odvolania sú tak nepravdivé a v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním.

40. Ďalej zdôraznil, že žalobca vo svojej výpovedi sa vyjadril tak, že požičiaval peniaze žalovanému a nie jeho synovi a že financie preberal žalovaný a niekedy ich prevzal syn, ale iba so súhlasom žalovaného. Aj vo vzťahu k tomuto žalovaný uviedol: „súhlasím s tým, čo povedal žalobca vo svojej výpovedi. Všetko prebehlo tak, ako to on povedal“ „Naše prvé stretnutie ohľadom pôžičky bolo pred Vianocami v roku 2007. Bolo to jednanie so žalobcom v dobrej viere, pretože boli v tom čase vyhrážky voči mojej rodine. Ja som to nevedel riešiť, vedel som, že mi môže pomôcť jedine žalobca. Zmluvu o pôžičke som podpísal, navrhol som žalobcovi, že budem splácať túto sumu, nie tak, ako bolo uvedené v ročných splátkach, ale mesačne po 1.000 EUR, lebo tak mi to dovoľoval môj príjem. Súhlasím aj s tým, že som požiadal o ďalšie peniaze, a po piatich rokoch som teraz zistil, že som naletel synovi a urobil som voči nemu určité závery. Nepopieram prebratie ďalších peňazí tak, ako to uvádza v žalobe žalobca“ „preto som sa snažil na konci roku 2015 alebo 2016 vypracovať dohodu o tom, ako sa táto pôžička splatí. Snažil som sa tento prípad uzavrieť“. Z výpovede žalovaného teda vyplýva, že samotný žalovaný vo svojej výpovedi tvrdí, že uzatváral ústne zmluvy o pôžičke, že si požičiaval peniaze pre svoju rodinu, že sa zaviazal žalobcovi, že ich bude vracať a že ich vráti. Z uvedených skutkových tvrdení sporových strán vyplýva, že žalobca požičiaval finančné prostriedky žalovanému, oni dvaja uzatvárali ústne zmluvy o pôžičke a nie syn žalovaného. Preto aj v tejto časti poukázal na § 151 ods. 1 CSP, pokiaľ žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, že uzatváral zmluvu o pôžičke, že prevzal finančné prostriedky, že sa zaviazal vrátiť finančné prostriedky, tak tieto skutkové tvrdenia sa považujú za nesporné.

41. Pokiaľ ide o tvrdenie, že zmluvy o pôžičke uzatváral syn žalovaného, k tomu poukázal na to, že syn žalovaného je blízkym príbuzným žalovaného, preto jeho výpoveď nie je dôveryhodná, lebo sa snaží zlepšiť postavenie otca v spore a práve preto z týchto dôvodov súd aj jeho svedeckú výpoveď posúdil ako účelovú. Navyše poukázal na niektoré časti výpovede svedka, ktoré potvrdili výpovede sporových strán, a to keď syn žalovaného uviedol: „Na otázku právnej zástupkyne žalovaného svedkovi, kto uzavrel zmluvu o pôžičke a kedy, pričom zmluvu o pôžičke mu predkladá na nahliadnutie, ktorá je na č.l. 4 súdneho spisu, svedok uvádza, že túto zmluvu o pôžičke uzatvárali všetci traja“. Skutočnosť, že žalobca vedel, na čo žalovaný použije finančné prostriedky, nič nemení na fakte, že finančné prostriedky od žalobcu požičiaval žalovaný, táto skutočnosť vyplýva zo samotnej písomnej zmluvy, aj z výpovede žalovaného. Na záver zdôraznil, že po výpovedi sporových strán nebola sporná výška dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výšku vymáhanej pohľadávky, nebolo sporné, že všetky finančné prostriedky prevzal žalovaný, a teda, že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu, nebolo sporné, že žalovaný sa zaviazal, že dlh splatí do 31.12.2013, nebolo sporné ani prevzatie pôžičky spolu vo výške 26.000 EUR žalovaným a navyše pojednávanie po výsluchu sporových strán bolo odročené za účelom mimosúdnej dohody. Mal teda za to, že v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP, pokiaľ po výsluchu sporových strán neboli sporné skutkové tvrdenia, tak súd tieto musí považovať za nesporné. Ak

neskôr začne žalovaná strana vymýšľať a tvrdiť niečo iné a predovšetkým iba vo vyjadreniach právneho zástupcu, na uvedené sa nemôže prihliadať, lebo ide iba o účelové tvrdenia a ničím nepodopreté teoretizovania.

42. Odvolateľ vo svojej odvolacej replike zopakoval tie argumenty a odvolacie námietky, ktoré už uviedol v predmetnom odvolaní.

43. Žalobca v duplike taktiež zotrval na svojich doterajších stanoviskách a argumentoch a trval na tom, že rozhodnutie okresného súdu je spravodlivé, v súlade s právnymi predpismi a judikatúrou a zohľadňuje materiálnu pravdu.

44. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

45. Predmetom odvolania sú výroky I. a III. napadnutého rozsudku, na základe čoho výrok II., ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti o 2 € a úroku z omeškania zamietol, nadobudol právoplatnosť a nebol podrobený odvolaciemu prieskumu.

46. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 24.11.2020 o 10.25 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 10.11.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 CSP.

47. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

48. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

49. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

50. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

51. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody sú naplnené v časti výroku I., v ktorej súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 26.000 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.5.2016 do zaplataenia a súčasne nie sú naplnené vo vzťahu k v prevyšujúcej časti priznanej sumy 46.031,44 € s 5,15% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2014 do zaplataenia.

52. Predmetom sporu je peňažný nárok, ktorý si žalobca uplatňuje proti žalovanému titulom pôžičky.

53. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

54. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, ktorou jedna strana (veriteľ) prenecháva druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veci rovnakého druhu, a ktorú zmluvné strany môžu uzavrieť akýmkoľvek spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o obsahu ich dojednaní, pričom k založeniu zmluvného vzťahu dochádza až reálnym odovzdaním veci. Zmluva o pôžičke predpokladá tak dohodu strán, ako aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky.

55. Dohoda strán o dočasnom poskytnutí peňažných prostriedkov a tiež reálne odovzdanie predmetu pôžičky predstavuje hmotnoprávne zákonné predpoklady pre vznik záväzkového vzťahu na základe zmluvy o pôžičke, ktorých naplnenie v zásade zaťažuje žalobcu.

56. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že splnenie dôkazného bremena v súdnom konaní súd v zásade hodnotí iba vo vzťahu k tým skutkovým okolnostiam, ktoré medzi stranami sporu boli sporné. Splnenie dôkazného bremena si vyžaduje jednak povinnosť tvrdenia (skutkových okolností) a jednak povinnosť preukázania tvrdených skutkových okolností. Uvedené vyplýva z ust. § 215 CSP, podľa ktorého súd rozhodne o žalobe na základe zisteného skutkového stavu, ktorý súd zisťuje procesným postupom podľa Civilného sporového poriadku, v spojení s ust. § 151 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

57. Z obsahu spisu, tiež z napadnutého rozsudku a z podaného odvolania vyplýva, že predmetný nárok uplatnený žalobou bolo potrebné posúdiť osobitným spôsobom vo vzťahu k tvrdenej pôžičke poskytnutej v celkovej výške 2.795.000 Sk (92.777 EUR), ku ktorej sa viaže listinný dôkaz zo dňa 3.4.2008 označený ako zmluva o pôžičke a vo vzťahu k poskytnutým peňažným prostriedkom vo výške 26.000 EUR.

58. V súlade s vyššie uvedeným, odvolací súd osobitným spôsobom posudzoval odôvodnenosť podaného odvolania, pokiaľ ide o napadnutý rozsudok v časti priznanej sumy 46.031,44 EUR s prísl. a osobitným spôsobom, pokiaľ ide o napadnutý rozsudok v časti priznanej sumy 26.000 EUR s prísl.

59. Z hľadiska unesenia dôkazného bremena a teda posúdenia (ne)opodstatnenosti nároku uplatneného v časti peňažnej čiastky 2.795.000 Sk, odvolací súd uvádza nasledovné.

60. Nie je sporným, že predmetná časť uplatnenej sumy predstavuje zostatok nevrátenej pôžičky, ktorú mal žalobca požičať v celkovej výške 2.795.000 Sk (92.777 EUR), po zohľadnení vrátenej čiastky 46.745,56 EUR.

61. Žalobca si splnil svoju povinnosť tvrdenia, pokiaľ ide o skutkovú okolnosť, že v zmysle zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 92.777,003 EUR dňa 3.4.2008, ktoré bol povinný žalovaný vrátiť do 31.12.2013. Súčasne k tejto časti tvrdenej pôžičky pripojil ako listinný dôkaz zmluvu o pôžičke z 3.4.2008 a bankové výpisy z účtu (pre účtovné obdobie november 2011 až február 2012, január 2013 až marec 2013 a máj 2013).

62. Žalovaný vo svojom vyjadrení k predmetnej žalobe dojednanie a poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 92.777,003 EUR výslovne nepoprel a vzniesol námietku premlčania dlhu. Súčasne z jeho vyjadrenia je zrejmé, že nesúhlasil s požadovanou sumou 26.000 EUR, keď namietal, že žalobca ohľadne tejto sumy nepreukázal jej reálne odovzdanie.

63. Na pojednávaní konanom dňa 10.1.2018, na ktorom boli vypočuté obe strany sporu, žalobca skutkovo upresnil tvrdené poskytnutie peňažných prostriedkov. Upresnenie skutkových okolností sa okrem iného týkalo tej okolnosti, že s požiadavkou o poskytnutie väčšej časti peňazí prišli za ním žalovaný ako jeho kolega spolu s jeho synom, ktorý potreboval tieto peňažné prostriedky s tým, že synovi žalovaného by nikdy peniaze nepožičal a preto peniaze požičal priamo žalovanému a tiež, že k podpisu zmluvy o pôžičke z 3.4.2008 došlo až po reálnom odovzdaní peňazí, ktorý presný dátum si nepamätal.

64. Žalovaný v rámci svojej výpovede súhlasil s tým, čo povedal žalobca vo výpovedi s upresnením, že ich prvé stretnutie ohľadom pôžičky bolo pred Vianocami v roku 2007, pričom išlo o jednanie so žalobcom, o ktorom vedel, že mu môže pomôcť.

65. Dojednanie zmluvy o pôžičke vo výške 2.795.000 Sk, v ktorej žalobca vystupoval ako veriteľ a žalovaný ako dlžník, vyplýva tiež z listiny označenej ako zmluva o pôžičke zo dňa 3.4.2008 (ďalej len zmluva o pôžičke alebo len listina z 3.4.2008).

66. V konaní tak nebolo sporným, že k jednaniu o pôžičke vo výške 2.795.000 Sk a k odovzdaniu peňažných prostriedkov v tejto celkovej výške došlo ešte pred vypracovaním a následným podpisom listiny z 3.4.2008.

67. Okolnosť následného uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke po predchádzajúcej dohode o zmluve a reálnom odovzdaní predmetu pôžičky znamená, že záväzkový vzťah vznikol, nie však na základe takto následne uzatvorenej písomnej zmluvy.

68. Navyše ustálená súdny prax pripisuje takto uzavretej písomnej zmluve o pôžičke povahu tzv. dlžobného úpisu, ktorý môže slúžiť ako dôkaz v súdnom konaní, pretože dlžobný úpis uľahčuje procesnú pozíciu žalobcu (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/55/98).

69. Súd prvej inštancie preto pri vyhodnotení zmluvy o pôžičke správne na strane jednej síce neprihliadol na tento listinný dôkaz ako na dôkaz preukazujúci vznik zmluvy o pôžičke k dátumu 3.4.2008, kedy označil tento právny úkon za neplatný, ale súčasne na strane druhej správne túto listinu považoval za tzv. dlžobný úpis.

70. V konaní nebolo sporným, že predmetnú listinu z 3.4.2008 s konkrétnym obsahom podpísal tiež žalovaný, ktorý netvrdil opak a ani sa v konaní nebránil tým, že tak urobil pod nátlakom alebo v omyle a podobne. Navyše sám žalobca vo svojich podaniach označil túto listinu za dlžobný úpis, preto žalovaný mal možnosť už v priebehu konania zaujať stanovisko k tejto otázke, čo však neurobil. Niet žiadneho rozumného dôvodu, pre ktorý by nebolo možné považovať predmetnú listinu za tzv. dlžobný úpis ako jednostranný právny úkon žalovaného, ktorým potvrdil poskytnutie sumy 2.795.000 Sk zo strany označeného veriteľa A.. E. E. s povinnosťou ju vrátiť do 31.12.2013.

71. Odvolacia námietka v časti, v ktorej odvolateľ vytyka súdu, že zmluvu o pôžičke z 3.4.2008 posúdil ako tzv. dlžobný úpis, je preto nedôvodná.

72. Odvolací súd však zastáva názor, že dlžobný úpis bez ďalšieho nemožno stotožniť s uznaním dlhu, tak ako to urobil súd prvej inštancie.

73. Uznanie dlhu totiž vyžaduje splnenie prísnejších náležitostí než samotný dlžobný úpis. Na to, aby sme dlžobný úpis považovali súčasne za uznanie dlhu, musel by spĺňať tiež náležitosti požadované v ust. § 558 Občianskeho zákonníka.

74. Nesprávny je preto právny záver súdu v časti, v ktorej listinu z 3.4.2008 považuje súčasne za uznanie dlhu iba z dôvodu, že ide o dlžobný úpis, teda bez toho, aby sa vôbec zaoberal posúdením, či predmetná listina spĺňa súčasne náležitosti uznania dlhu podľa ust. § 558 OZ.

75. Tento nesprávny záver súdu potom spôsobil tiež jeho nesprávne právne posúdenie žalovaným vnesenej námietky premlčania, pretože súd namiesto trojročnej premlčacej lehoty posudzoval námietku premlčania z hľadiska jej plynutia v desaťročnej premlčacej lehote.

76. Vyššie uvedené ale nemalo vplyv na v konečnom dôsledku správne právne posúdenie súdom, že táto časť nároku nie je premlčaná.

77. Súd prvej inštancie správne viazal začiatok plynutia premlčacej lehoty v súvislosti s dohodnutou dobou vrátenia, t.j. dobou, dokedy bol dlžník povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, pričom túto dobu vrátenia správne ustálil na dátum do 31.12.2013.

78. Takto dojednaná doba vrátenia ako skutkové tvrdenie vyplýva jednak zo samotnej žaloby, jednak z listiny z 3.4.2008, napokon ju výslovne nerozporoval ani žalovaný vo svojej písomnom vyjadrení k žalobe, následne jej dojednanie vyplýva tiež z výpovede žalobcu, pričom žalovaný vo svojej výpovedi neuviedol iný dátum vrátenia.

79. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že nemožno súhlasiť s tvrdením odvolateľa o tom, že v zmysle čl. II. zmluvy o pôžičke dňa 3.4.2008 bolo dohodnuté plnenie v splátkach a splatnosť poslednej splátky bola dohodnutá v roku 2012, na základe čoho premlčacia doba poslednej splátky uplynula najneskôr 31.12.2015, pričom žaloba bola žalobcom podaná až dňa 16.5.2016.

80. Z textu tohto článku zmluvy vyplýva síce časový harmonogram pre konkrétne poskytnuté peňažné čiastky, ku ktorým sú priradené roky 2008 až 2012, avšak súčasne práve článok II. zmluvy hovorí o dátume 31.12.2013, do ktorej sa dlžníci zaviazali vrátiť sumu uvedenú v bode I., pričom žalovaný v rámci svojej obrany tento údaj zrejme zámerne prehliada. Aj z výpovede tak žalobcu, ako aj žalovaného vyplýva, že nasledujúci text článku II. zmluvy predstavoval len o akýsi časový rámec vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov s tým, že doba vrátenia bola stanovená na dátum 31.12.2013, ktorý je presným a jednoznačným dátumom. Jednotlivé roky, tak ako vyplývajú z predmetnej listiny z 3.4.2008, by navyše nebolo možné považovať za platne dojednanú dobu vrátenia, keďže z nich nevyplýva, v ktorom danom roku, ktorý konkrétny dátum je dátumom vrátenia, keďže každý jednotlivý rok má 365 dní (príp. 366 dní v prípade prestupného roku), takže z hľadiska neurčitosti, by takéto dojednanie nebolo platné.

81. Neobstojí preto odvolacia námietka, v ktorej odvolateľ viaže plynutie trojročnej premlčacej doby v súvislosti s dobou vrátenia odlišnou od dojednanej doby do 31.12.2013.

82. Ako správne poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, podľa ust. § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

83. V prípade pôžičky ide o všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu podľa ust. § 101 OZ, ktorú tiež správne v napadnutom rozsudku uvádza súd.

84. Súdom správne ustálený skutkový stav, pokiaľ ide o dojednanie doby vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov vo výške 46.031,44 EUR v lehote do 31.12.2013, znamená právny záver, že 3-ročná premlčacia lehota by uplynula až 31.12.2016, pričom žalobný návrh bol podaný na súd už dňa 16.5.2016, t.j. pred uplynutím tejto 3-ročnej premlčacej lehoty.

85. Správny je preto záver súdu o tom, že táto časť nároku nie je premlčaná a odvolacia námietka v tejto časti nie je dôvodná.

86. Súd ako nedôvodnú vyhodnotil tiež tú odvoláciu námietku, v ktorej odvolateľ namietal, že súd sa nezaoberal otázkou platnosti ústnej zmluvy o pôžičke (pôžičkách) uzavretej medzi žalobcom a žalovaným; nekonkretizuje ani neodôvodňuje v akej výške, kedy a akým spôsobom malo dôjsť k prevzatíu poskytnutej pôžičky žalovaným, ani neuvádza skutočnosť, či k prevzatíu finančných prostriedkov došlo naraz alebo postupne.

87. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že nie je zrejmé, kedy presne malo dôjsť k uzatvoreniu skutočnej zmluvy o pôžičke a k samotnému faktickému odovzdaniu a prevzatíu finančných prostriedkov.

88. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené nebránilo súdu vyvodiť v konečnom dôsledku záver, že peňažné prostriedky vo výške vyplývajúcej z listiny z 3.4.2008, si žalovaný požičal od žalobcu, preto povinnosť ich vrátiť mal žalovaný a nie jeho syn, hoci boli určené pre neho a že k odovzdaniu tejto čiastky došlo ešte pred podpisom zmluvy v niekoľkých častiach, teda, že reálnu zmluvu o pôžičke uzavrel žalovaný so žalobcom.

89. Ako už bolo spomenuté, pre vznik zmluvy o pôžičke, popri odovzdaní predmetu pôžičky, sa vyžaduje dohoda strán, ktorá nemá zákonom predpísanú formu.

90. Dohoda si vyžaduje určité jednanie zmluvných strán minimálne o jej podstatných náležitostiach. Strany sporu síce takéto jednanie podrobným spôsobom nepopísali a ani súd nevyžiadil žiadnu zo strán sporu na presný obsah tohto jednania (dohody), na strane druhej zo skutkových tvrdení v žalobe, ktoré žalovaný výslovne vo svojom písomnom vyjadrení nepoprel, pokiaľ ide o pôžičku vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke, následne z výpovedí oboch strán sporu a v neposlednom rade z listiny z 3.4.2008 možno vyvodit', že strany sporu sa dohodli ústnou formou na podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke a navyše minimálne na dobe jej vrátenia ako nepodstatnej náležitosti tejto zmluvy a tiež, že k reálnemu odovzdaniu konkrétnej dohodnutej sumy pôžičky došlo.

91. Presný dátum, kedy sa tak stalo, by v tomto konkrétnom prípade mohol mať význam iba z hľadiska plynutia premlčacej lehoty, ale iba súčasne za predpokladu, že nebola dohodnutá doba vrátenia (v prejednávacom prípade bola dohodnutá doba vrátenia).

92. Pokiaľ ide o výpoveď svedka, súd prvej inštancie na tento dôkaz neprihliadol s odôvodnením, že išlo o nedôveryhodnú výpoveď. Odvolací súd zhodne s argumentáciou súdu prvej inštancie uvádza, že jednak svedok je v príbuzenskom pomere k žalovanému a súčasne jeho výpoveď je rozporuplná ohľadom prevzatia pôžičky, ohľadom jej splácania, keď svedok sa nevedel vyjadriť, kedy a v akých sumách mal preberať pôžičku on. Navyše nemožno opomenúť skutočnosť, že svedok bol navrhnutý žalovaným a vypovedal až potom, čo žalovaný začal rozporovať tvrdenú pôžičku v uplatnenej výške 46.033,44 EUR ako časť uplatneného nároku, keďže túto časť nároku dovtedy výslovne nepoprel (vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe a vo svojej výpovedi), iba voči nej uplatnil námietku premlčania. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať výpoveď svedka, syna žalovaného, inak než účelovú.

93. Z uvedených dôvodov nedôvodnou je tiež namietanie neunesenie dôkazného bremena žalobcu a tiež namietanie pasívnej legitímácie žalovaného.

94. Zo všetkých vyššie uvedených argumentov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. v časti, v ktorej je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 46.031,44 € s 5,15% ročným úrokom z omeškania od 1.1.2014 do zaplataenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako vecne správny potvrdil.

95. Osobitným spôsobom bol potrebné posúdiť tú časť odvolania, ktorá sa týka tvrdenej pôžičky vo výške 26.000 EUR.

96. Žalobca si splnil svoju povinnosť tvrdenia, pokiaľ ide o skutkovú okolnosť, že v zmysle zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 6.000 EUR dňa 20.12.2009, vo výške 5.000 EUR dňa 17.5.2013, vo výške 12.000 EUR dňa 12.7.2013 a vo výške 3.000 EUR dňa 19.7.2013.

97. Žalovaný vo svojom vyjadrení k predmetnej žalobe, t.j. pri prvom možnom úkone, ohľadne tvrdenej pôžičky 26000 namietal poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom, teda poprel skutkové tvrdenie o reálnom odovzdaní tejto sumy jeho osobe ako podmienky pre vznik zmluvy o pôžičke.

98. Išlo preto o spornú skutkovú okolnosť, pre ktorý prípad dôkazné bremeno ťažilo výlučne žalobcu, ktorý si zatiaľ splnil iba povinnosť tvrdenia.

99. Na rozdiel od časti nároku, ktorý si žalobca uplatnil vo výške 46.031,44 EUR, a ktorý sa týkal poskytnutej pôžičky 2.795.000 Sk, ohľadne ktorej žalobca predložil tiež ako listinný dôkaz listinu z 3.4.2008, poskytnutie peňažných prostriedkov spolu vo výške 26000 EUR z tejto listiny nevyplýva, čo v konečnom dôsledku žalobca ani netvrdil.

100. Odvolací súd ďalej upriamuje pozornosť na výpoveď žalobcu, v ktorej uviedol: Začiatkom roka 2009 začal za mnou chodiť syn žalovaného s tým, že rozbieha nejaké podnikanie a že potrebuje ďalšie peniaze pre podnikanie. Preto som aj v roku 2009 sumu 6000 EUR odovzdal dňa 20.12.2009 synovi žalovaného po konzultácii so žalovaným.

101. Uvedená výpoveď v tejto časti napovedá tomu, že pokiaľ minimálne ohľadne poskytnutia čiastky 6000 EUR prišiel za žalobcom syn žalovaného, ktorému tieto peniaze dňa 20.12.2009 tiež odovzdal, ohľadne tejto čiastky došlo k jednaniu a zrejme k vzniku zmluvy o pôžičke práve medzi žalobcom a synom žalovaného, a nie medzi žalobcom a žalovaným. Na uvedenom nemení nič ani prípadná okolnosť, že sa tak stalo s vedomím žalovaného.

102. Napriek tomu, že žalobca súčasne vo výpovedi potvrdil, že peniaze požičal priamo žalovanému, z jeho výpovede nie je zrejmé, či sa takýmto spôsobom vyjadroval iba vo vzťahu k pôžičke vo výške 2.795.000 Sk, alebo tiež k nasledujúcej pôžičke.

103. Z výpovede žalovaného vyplýva, že tento súhlasil so všetkým, čo povedal vo svojej výpovedi žalobca.

104. Poukaz na to, čo odvolací súd uviedol v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozsudku spochybňuje konečný záver súdu o tom, že žalobca požičal žalovanému tiež sumu 26.000 EUR.

105. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že postup, aby súd zobral za základ svojho rozhodnutia tie skutkové okolnosti, ktoré nie sú sporné medzi stranami sporu, je opodstatnený iba vtedy, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§186 ods. 2 veta prvá CSP).

106. Žalovaného nesúhlasné vyjadrenie ohľadne nároku o zaplatenie sumy 26.000 EUR, následne minimálne výpoveď žalobcu vyjadrená v bode 100. odôvodnenia tohto rozsudku, tiež skutočnosť, že v tomto prípade žalobca nepredložil žiaden listinný doklad (na rozdiel od pôžičky 2.795.000 Sk), odôvodňuje záver odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ mal za preukázaný tiež nárok žalobcu uplatnený vo výške 26.000 EUR bez toho, aby odstránil naznačené nezrovnalosti, resp. bez toho, aby sa vysporiadal s dôvodnou pochybnosťou o pravdivosti tých tvrdení strán sporu, ktoré považoval za vhodné.

107. Odvolací súd má preto za to, že sú naplnené odvolacie dôvody uvedené v podanom odvolaní. Súd prvej inštancie na základe chybného hodnotenia dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré následne nesprávne právne posúdil. Preto odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnutý rozsudok zrušil vo výroku I. v časti, v ktorej je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 26.000 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 27.5.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. o trovách konania ako súvisiaceho výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

108. Úlohou súdu prvej inštancie po vrátení veci bude najmä v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP v zrušenom rozsahu zhodnotiť sporné a nesporné skutkové okolnosti a vyjadriť svoj predbežný právny názor, ku ktorému umožní stranám sporu sa vyjadriť, príp. ešte navrhnúť doplnenie dokazovania. Až po prípadnom doplnení dokazovania opätovne rozhodne o zrušenom nároku. Pri hodnotení sporných a nesporných skutkových okolností bude vychádzať z ust. § 151 v spojení s ust. § 186 ods. 2 CSP, pričom relevantnými skutkovými okolnosťami budú predovšetkým okolnosti vzniku tvrdenej pôžičky, resp. pôžičiek, t.j. okolnosti jednania o pôžičke (medzi kým, s akým konkrétnym obsahom a pod., a to osobitne vo vzťahu ku každej tvrdenej požičanej sume) a okolnosti faktického reálneho odovzdanie predmetu pôžičky (osobitne vo vzťahu ku každej tvrdenej požičanej sume). Relevantné skutkové okolnosti súd pritom zhodnotí jednak z už vykonaného dokazovania, jednak prípadným postupom podľa ust. § 150 ods. 2 CSP.

109. Osobitným spôsobom súd zhodnotí, či žalovaným v konaní vznesená námietka premlčania sa týka tiež uplatneného nároku v súvislosti s tvrdenou pôžičkou. V kladnom prípade odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie na to, že v prípade pôžičky, začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby závisí od toho, či medzi zmluvnými stranami založeného záväzkového vzťahu bola dojednaná tiež doba vrátenia. V prípade, že doba vrátenia bola dojednaná, premlčacia doba začne plynúť nasledujúci deň po dni jej splatnosti (t.j. dojednanej dobe vrátenia). V prípade, že doba vrátenia nebola dohodnutá, ani inak určená, premlčacia doba začína plynúť už nasledujúci deň po vzniku zmluvy (pozri tiež R 28/1984).

110. Súd prvej inštancie svoj rozsudok odôvodní súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, aby tak predišiel jeho príp. arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti.

111. V novom rozhodnutí súd rozhodne opätovne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

112. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).